

Josee, el tigre i els peixos

Títol original: *Josee to Tora to Sakana-tachi (Josee, the Tiger and the Fish)*

Direcció: Kotaro Tamura **Guió:** Sayaka Kuwamura **Relat curt:** Seiko

Tanabe **País:** Japó **Durada:** 98 min **Any:** 2020 **Gènere:** Animació, drama

romàntic **Música:** Evan Call **Cançó:** Eve **Distribuïdora:** Selecta Visión

Estrena a Espanya: 03/09/2021

Apta per a tots els públics

Doblada en català

SINOPSI

La Josee és una noia que ha estat postrada en una cadira de rodes des de la seva infància i habita en el seu propi món de pintures, llibres i imaginació. Un dia, cau per un pendent i només l'oportuna aparició d'en Tsuneo evita que s'estavelli contra el terra. El Tsuneo estudia biologia marina amb el somni de veure algun dia un peix fantasma que viu únicament a Mèxic.

A conseqüència de la seva trobada casual, l'àvia de la Josee ofereix una feina a temps parcial al Tsuneo com a cuidador de la noia. Tot i que l'egoista i exigent Josee no li posa les coses fàcils al Tsuneo, aquest decideix no arronsar-se davant d'ella. Fruit d'aquest estira-i-arronsa, la distància que separa els cors de tots dos es redueix i la Josee decideix saltar amb el Tsuneo al món exterior amb el qual només havia somiat. (Sensacine)

CRÍTICA

Basada en una novel·la curta de **Seiko Tanabe**, molt popular al Japó però gairebé desconeguda a Occident, **Josee, el tigre i els peixos** presenta una trama repetida fins a la náusea per cert tipus de cinema *feel good*: la de la persona discapacitada que 'aprèn' a prendre les regnes de la seva vida gràcies a la relació amb un cuidador. Per sort, aquest *anime* esquiva amb elegància l'embaïfament malgrat no escatimar moments de dolçor en el guió i en la posada en escena.

A falta d'haver llegit l'original, no sabem quants dels seus aspectes més tèrbols eludeix aquesta pel·lícula. Malgrat això, i tot i que aquesta Josee... **resulta d'allò més innocent en comparació amb les dues adaptacions anteriors en imatge real** (una japonesa de 2003 i una altra coreana de 2020), segueix tenint arestes: la relació entre els personatges principals (una noia paraplègica i l'universitari que troba feina com el seu acompanyant) moltes vegades està a un pas i mig del sadomasoquisme, i, encara que els seus efectes siguin positius a mitjà termini, la codependència que s'estableix entre tots dos acaba resultant perjudicial en molts aspectes.

D'aquesta manera, a la cinta li quadra un adjectiu tan abusat com "agredolç" (i també salat de vegades, com aquest aigua de mar que tant fascina la protagonista), amb una pregunta molt incòmoda bategant en les seves imatges: **quin sentit té el desig quan tot està fora del teu abast?**

Yago García – 20minutos.es/cinemanía